

Zdenka Janková

KÝM SA STANEM ANJELOM

Keď dušu učia duše

Zdenka Janková

KÝM SA STANEM ANJELOM

KEĎ DUŠU UČIA DUŠE

Ďakujem a venujem túto knihu všetkým, ktorých táto téma zaujíma a hlavne mojej rodine, s ktorou som toto všetko mohla prežiť.

KOREKTÚRA:

Zásľuhu na tom, že môžete čítať túto knihu majú vďaka korektúram a konzultáciám:

Erika Hrebíčková

Dagmar Nováková

Erika Vincoureková

Martina Dúbravská

Viera Sagová

Iveta Adamiková

Pavol Bulík

Patrí im veľké ĎAKUJEM.

Za prednú strany obálky ďakujem nenarodenému vnúčatku na sono fotografii a Janke Kajánkovej, ktorá ju vypracovala.

Zadnú stranu obálky a celkovú vizáž knihy vypracovala Michaela Kajanovičová.

Samozrejme ďakujem všetkým, ktorí ma pri jej písaní a vydaní finančne podporili.

OBSAH

Predslov	5
Ahoj duša.....	6
Čriepky z mojich minulých životov	13
Život dokonalej lásky	15
Previazanie lásky	16
Bratský život.....	17
Previazanosť láskou pokračuje.....	17
Strieborná šnúra a náš duch.....	19
Nevruž!.....	21
Venovala by som život fyzike.....	22
Bol to duch alebo človek?	23
Duša si vybrala krátky život	24
Pocity viny	25
Neveriť	26
Exmanžel	27
Terajší partner	28
Ver sebe!	33
Moja strieborná šnúra	35
Nikto nevie všetko, ani jasnovidci.....	39
Žiadne trápenie nie je trápenie.....	40
Každá duša a duch niečo váži.....	41
Napadnutie negatívnou energiou.....	42
Keď to nie je vidieť.....	45
Gaslighting je forma manipulácie.....	49
Zhrnutie 1. časti.....	51

2.časť.....	53
Keď si vyberiete život jasnovidky a bytosti svetla, anjeli a duše všetkého vás učia láske a poznaniu	
Okamihy nepodliehajú času	54
Masaru Emoto	54
Vločka je nová duša na Zemi	56
Kvapka vody.....	57
Nikola Tesla.....	58
Thomas Alva Edison	60
Stephen Hawking.....	61
Michelangelo.....	66
List z neba	68
Hľadáme objasnenie,rozuzlenie,defilé.....	71
Skupina Adrián	73
Mami, pozri, aká som krásna!	77
Môže sa duch naľakat?.....	84
Pomoc koníkovi.....	86
A čo anjeli?.....	87
Aký je život v domove duchov?.....	89
Aurakvet - dar anjelov, dar bytostí svetla.....	90
Záverom.....	95

Predslov

Čo o tom viem? Na Zemi žijem už viac ako päťdesiat rokov. Okrem prirodzenej schopnosti vidieť a vnímať dianie v našom svete, priniesla som si so sebou aj schopnosť občas vidieť za hranice tohto sveta. Za hranice sveta, ktorý vraj poznáme a ktorý nazývame materiálny. Ako som tieto hranice postupne prekonávala a objavovala to, čo mi bolo dovolené odkryť a vidieť, opisujem vo svojej prvej knihe príbehov Biele svetlo.

V tejto knihe chcem ísť ešte ďalej. Chcem ľuďom na Zemi poodhaliť našu cestu o vtelení - cestu o príchode duše na Zem. Dotknem sa aj niektorých fragmentov môjho zvláštneho života. Zvláštneho už len tým, že človek v ňom zažije to, čo mu zrakom bežne nie je dovolené vidieť a aj to, čo ho môže čakať po smrti. To, ako sa stane duchom a v tejto podobe ho v duchovnom astrálnom tele čakajú rôzne nepredvídané veci. Nie každý duch sa totiž hneď dostane do Svetla, odkiaľ môže do domova duší. Mnohým duchom treba pomôcť aj pri návrate Domov - do domova duše.

Prijala som svoju „inakosť“ a pokúšam sa dešifrovať záblesky poznania do reči, akej porozumie zvedavý smrteľník.

Koniec nášho ľudského života ešte stále nie je dostatočne preskúmaný. Možno by sa malo tomuto zlomovému obdobiu nášho pozemského bytia venovať viac času. Prečo si to myslím? Pretože bez ohľadu na nespočetne veľa okolností, náhod, osudov, stretnutí, bohatstva, známostí, či skúseností stretne úplne každého, zdôrazňujem každého, z nás.

Prečo sa teda chceme, či už vedome alebo nevedome, tomuto poznaniu vyhýbať? Žiť v akýchsi mylných domnienkach, že človek navždy zaspí a to je koniec, že po smrti už nič neexistuje? Je veľa dôkazov o tom, že život pokračuje. Áno, síce v inej forme, ale pokračuje. Tak prečo pred tým zatvárať oči, či dokonca v sebe pestovať strach zo smrti?

Preto sa pýtam ešte aj iným spôsobom. Koniec nášho pozemského života nie je preskúmaný, ale... Myslíte si, že jeho začiatok je?

A možno pred jeho začatím to môže byť aj takto...

AHOJ DUŠA

„Ahoj duša, čo tu robíš?“ opýtala sa modrá duša oranžovej v dimenzii, kde prebývajú duše Svetla. Tam kde plánujú ďalšie životy.

„Vidíš tam tie víry?“ odpovedala oranžová ukazujúc na hmotnú Zem. „To sú víry lásky. Rodičia, ktorých som si vybral, tam pre mňa pripravujú nové ľudské telo. Chcem sa narodiť. Chcem v ňom rásť. Dávam pozor, aby som vstúpil do správneho tela a cez toto telo poznával v živote hmoty na Zemi to, čo som si naplánoval. Čo moje poznanie urobí bohatším. Chcem vedieť, aké je toto nové oranžové poznanie v hmote.“

Farba duší označovala čakru, cez ktorú budú hlavne poznávať úlohu svojej duše na zemi.

Modrá duša čakala, čo jej ešte oranžová duša povie. Aj modrá hľadala niekoho, komu sa narodí a intuícia ju doviedla rovno k oranžovej duši. Oranžová duša sa opäť ozvala:

„Mám teraz mužskú energiu. Narodím sa ako muž a cez hmotu muža budem spoznávať dualitu v láske a sebaláske. Musím spoznať každé zvlášť, a pritom oboje. Chcem sa vedieť prijať v hmote ľudského tela. Zistiť, aké to je, mať sa naozaj rád v hmote a mať rád iných bezpodmienečnou láskou. V tomto poznávaní len začínam. Ty už máš toho za sebou viac, keď si modrá. Zrejme si sa delila viackrát ako ja.“

Modrej duši nedalo neodpovedať a zdieľaním, čiže jazykom duší, vysvetliť, čo hľadá, a čo chce ona:

„Áno, som už viackrát rozdelená a táto moja časť si chce zopakovať na vyššej úrovni špirály aj lásku, aj sebalásku. Okrem toho by som sa chcela obohatiť aj o ďalšie poznanie, akým je napríklad odpustenie sebe, ale aj iným. A možno aj ďalšie poznania ... a preto som si vybrala ženskú energiu. Čo myslíš, mohli by sme to skúsiť spolu a spoločne spoznať lásku a prežiť ju spolu?“

„Nie!“ dôrazne, ale zdvorilo odmietla oranžová duša. „Ja to už nechcem, mám už dohodnuté dve duše, s ktorými strávim čas na Zemi a ktoré budú mojimi ženami. Vyzeráš ako zaujímavá duša a mohla by si byť moje dieťa, moja dcéra, keďže máš ženskú energiu. Ale už som dohodnutý s tromi dušami, ktoré budú moje deti a tie chcú tiež ženskú energiu.“

„Nevadí, tak budem štvrtá dcéra!“ žartovne odpovedala modrá duša. „Aspoň to nebude ako v rozprávke, že bol jeden kráľ, tri dcéry mal. Ty budeš mať štyri,“ dodala s roztomilým úsmevom.

„Radšej sa už poponáhľam a narodím sa, lebo budem mať samé dcéry,“ žartom hovorila oranžová duša. Dobre však vedela, že sa to ešte dá zvrátiť a môže mať možnosť poznať lásku aj k mužskej energii. K synovi, ak by si jeho, alebo jeho manželku vybrala neskôr niektorá duša s mužskou energiou a oni na Zemi ako pár ešte dieťa chceli. Želaním a modlením sa je možné vyslať hore „pozvánku“ pre takúto mužskú energiu a ešte pekne svoj osud na Zemi medzi ľuďmi zamiešať.

„Hlavne môj duch je už pripravený a ja si do neho chcem ešte naložiť niektoré povahové črty. Vlastnosti, ktoré môžem a budem na Zemi potrebovať, aby som spoznal aj iné uhly pohľadu, rôzne poznania cez pozemskú existenciu.“ Oranžová duša vysvetľovala, akoby tá modrá za sebou toto poznanie ešte nemala. Ale ona mala, a preto modro múdro súhlasila.

„Dobre teda, samo sa to žiadalo, aby som bola tvojou dcérou, nie tvojou manželkou, či partnerkou.“ rozhovorila sa modrá. „Aj keď nad lásku vraj ničoho niet! Ale rozšíriť poznanie lásky, a to až na anjelskú úroveň sa dá mnohými spôsobmi, nemusí byť partnerská. Dobre som si ťa vybrala, budeš mojím otcom. Páčiš sa mi, aj poznanie, aké si si vybral. Je v súlade s mojím poznaním a poslaním.“

„Áno a ja predpokladám, že podľa toho, čo si so sebou berieš a čo máš v sebe uložené z predchádzajúcich životov na Zemi, ideš svojím výberom prežiť zvláštne dobrodružstvo. Pochopil som to správne?“ opýtala sa oranžová duša. „Je to teda tvoje poslanie? Budeš odovzdávať poznanie?“

„Áno!“ zdôraznila modrá duša. „Chcem ľuďom na Zemi poodhaliť možnosť voľby svojej cesty. Našej cesty odtiaľto, z domova duší. Cez vchod do ducha až do vtelenia sa na Zem, aj možnosti voliť si tam. Odhaliť im niektoré fragmenty z tohto, pre ľudí tajomného života. Života, ktorý ich v ľudskom tele viac, či menej ovplyvní a aj to, čo ich čaká po smrti, kým vstúpia do Svetla. Odhalím im aj s akými nepredvídateľnými situáciami sa môžu po smrti stretnúť v duchovnom astrálnom tele. Ved' vieš, že nie každý duch sa ihneď po smrti dostane do Svetla, domova duší. Mnohým z nich treba pomôcť precitnúť, čo znamená prebudiť ich vo svete duchov, aby sa mohli dostať až sem a postúpiť v poznávaní poznania.“

„Je dobré, že sme sa našli, pretože aj ja chcem ísť ešte ďalej a rozšíriť svoje vnímanie životov. Naplánoval som si, že po smrti budem pomáhať

duchom prejsť ďalej. Ale až po svojej smrti. Budem teda k tomu môcť používať aj teba, to som rád," zdieľala oranžová, čisto mužská duša. Avšak jej oranžová farba tvorivosti naznačovala aj jemnosť a takmer ženskú empatiu.

„Tak preto ma tu doviedla vyššia múdrosť môjho Ja, moja intuícia," pochopila modrá duša súvislosť a význam tohto stretnutia. „Mám v pláne spoznať viacero druhov strachu a v mojom živote ťa vidieť a zažiť aj ako ducha. Spočiatku mi budeš pomáhať spoznávať život duchov a naučíš ma viac si veriť. Najmä tomu, čo uvidím. Vezmem si do svojho ducha dostatok túžby odovzdať moje poznanie ďalším ľuďom.“

Oranžová duša nadchla: „Áno, budeme sa navzájom dopĺňať. Budeme plniť rovnaké poslanie, no každá z nás z iného brehu. Budeš mi môcť pomáhať s niektorými duchmi na mojej strane. Napríklad s tými, ktorí budú potrebovať odovzdať odkazy pozostalým na Zemi. Bude to veľmi dôležité preto, aby si mohli odpustiť, aby ich už nijaké energie na Zemi nedržali," vysvetľovala ďalej oranžová modrej. „No, nebudeš to mať jednoduché!" dodala. „Pretože po narodení všetko to, čo sme si naplánovali zabudneš. Budeš to musieť aj ty sama postupne objavovať. Nebudeš to mať na Zemi ľahké ani s tvojou základnou modrou energiou. Možno by si si do výbavy mohla zobrať menej strachu a trochu viac drzosti. Ale veď napokon budeš mať dostatok šťastia všetko prekonať," povzbudila oranžová duša modrú.

„Keď bude vytvorený aj môj duch," plánovala modrá, „moje vrece, vložím si tam aj schopnosť, ktorou ma môj duch môže ovplyvňovať na Zemi. Schopnosť, ktorá mi umožní vidieť anjelov, a aj duchov, či duší stromov, zvierat a ďalších neviditeľných bytostí a energií, ktoré sú obvyčajnému ľudskému zraku skryté. Oni mi pomôžu v poznaní. Asi budem potrebovať väčšie vrece!" zasmiala sa modrá. „Aby tomu ľudia porozumeli, vysvetlím im stvoreného ducha ako vrece, do ktorého si uložíme svoje schopnosti, možnosti, proste všetko, čím duch môže ovplyvňovať myslenie, a tým povahu a možnosti na Zemi. Budem mať viac možností na rozhodovanie sa, ako a čo urobím. Kto si vybral obmedzeného ducha, čiže úzke vrece, do ktorého sa vliezlo málo možností, bude spoznávať iné veci ako ja. Hoci pravdou je, že často aj tie môžu súvisieť s minulými aj budúcimi životmi.“

„Myslíš to tak, že ak sa niekomu narodí mentálne, či telesne postihnuté dieťa, tak práve ono bude mať obmedzené myslenie a možnosti preto, aby sa jeho rodičia mali možnosť naučiť bezpodmienečnej láske?" spýtala sa oranžová.

Modrá, skúsenejšia duša, ďalej pokojne vysvetľuje:

„Napríklad tak. Možno práve vďaka tomu sa budú môcť naučiť sebaláske. Zem je predsa dualita, preto je nutné hľadať rovnováhu v dôležitých veciach. Keď sa potom dozvedia kúsok o takomto kolobehu vlastného výberu a o ovplyvneniach z minulých životov, zistia, že majú možnosť vychovávať a spoznávať lásku cez postihnuté dieťa. To im pomôže pochopiť oboje, lásku aj sebalásku. V konečnom dôsledku im to uľahčí život. Rovnako ako každé poznanie, každý objav.“

„Aha, vlastne vďaka tomu si uvedomia, že to nie je len trest za niečo, takzvaná karma, ale aj možnosť pochopiť a vidieť bezpodmienečnú lásku, aj posunúť sa vo vnímaní sveta a vesmíru cez rôzne dimenzie ďalej,“ pochopila oranžová duša.

„Áno! A ak budú vedieť, že vlastne v takomto postihnutom dieťati možno vychovávajú dušu lekára alebo vynálezcu, pociťia aj hrdosť, nie iba vďačnosť za jeho lásku. O to viac budú lásku zdieľať s ním samotným. Budú radi, že ju mali možnosť poznať. Ľahšie budú znášať cestu, ktorou sa vybrali, pretože nie je najľahšia. Aj iné duše si chystajú niečo, s čím sa potrebujú vyrovnáť z minulých životov. To niečo môžu na Zemi prežívať hoci aj vo forme fóbie, napríklad z pavúkov, priestorov a rôznych iných turbulencií života.“

Oranžová duša však stále tvrdí:

„No, nevybrala si si ľahkú cestu životom ani ty, ale všetko je to na tebe. Veď nič, čo nemôžeš zvládnuť, si hádam nevezmeš.“

„Pozri sa na to takto,“ vysvetľuje modrá, **„schopnosť previesť myšlienky do slov, je mýlnikom v ľudskom vývoji a ďalším mýlnikom bude schopnosť previesť slová aj myšlienky do zdieľania duchovnou energiou.** Reč ľudí bude potrebná dovtedy, kým budú potrebné slová. Potom bude len duchovná energia. Pracuje sa na druhom prelome ľudstva, na schopnosti previesť myšlienky do zdieľania, podobne ako tu. Potom sa už nebude dať oklamať nikoho, ani samého seba. Zdieľaním duší to nejde. Slovami, dokonca aj myšlienkami ľudí, áno. **Na tomto vývoji ľudstva sa teraz podieľame všetci svojimi vteleniami sa na Zem.**“

„Ale vieš predsa, že na všetko zabudneš a budeš to musieť znovu objavovať?“ záhadne sa ma spýtala. Energia, ktorou v tej chvíli zažiarila oranžová, by sa dala do reči nášho sveta preložiť ako tajuplný úsmev.

Vôbec ma to nezastrašilo, ba naopak, modrejšie som sa rozžiarila:

„Viem a neváď mi to. Pochopila som. Práve naopak, teším sa na to. Ale už ma toľko nepozoruj, neskúmaj. Ľahšie sa ti zabudne! Lepšie si užiješ

život a spoznáš presne to, čo chceš, bez ovplyvnenia akoukoľvek spomienkou. Narodím sa ti ako dievča, budem mať príležitosť poznať pozemskú lásku a mať aj svoje deti, ktoré si ma vyberú. Budem viesť zaujímavý život. Ved' len málo ľudí príde na to, ako nadväzovať spojenie so Svetlom. Takmer všetci zabudnú na svoj skutočný domov duše a ja tiež na to budem musieť zabudnúť.“

„Ale prečo si berieš aj strach? Ved' ten už poznáš!“ spýtala sa ma oranžová.

„Áno, poznám strach, lenže tentokrát ho spoznám z úplne iného uhla. Nielenže ho spoznám, ja tento strach aj prekonám. A to tak, že spoznám zabudnutie v tele človeka. Týmto zabudnutím na Zemi poznám a aj prehodnotím hlbšie pochopenie lásky i sebalásky,“ triumfovala som.

Naozaj sa mi to zdalo jednoduché a cítila som, že oranžová dokonca vyžarovala ku mne obdiv. Bude z nej na Zemi môj otec. Ja budem pozorovať, ako sa pripravuje na môj príchod a chystajú mi s matkou telo, a na Zemi ho možno dokonca budem aj rešpektovať. Lebo aj rešpekt si do ducha vezmem. Moja duša sa ho naučila hlavne v životoch indiánky a černošky.

Oranžová duša sa zahľadela do pozemskej dimenzie a zdieľala mi toto:

„Pozri, vidíš tamto malé dievčatko? Už bude mať tri pozemské roky. O chvíľu sa budem vteliť a ona bude moja druhá žena. Bude odo mňa o tri roky staršia. Moja prvá žena sa narodí až po mne. Táto druhá bude tvoja matka.“

Oranžová zažiarila zasnene. Zrejme už túto dušu druhej ženy (mojej budúcej matky) na Zemi niekedy poznal a žil s ňou. Mužské energie si vyberajú často ženskú energiu takú, s ktorou už na zemi žili. Niečo medzi nimi zostalo nevysvetlené, nedoriešené a to niečo si medzi sebou potrebujú vyrovnáť a neskôr sa narodí ako ich mužská polovička. Teraz takéto dve duše budú mojimi rodičmi.

„Aha,“ zažiarila opäť oranžová, „tamtá žena bude mojou matkou. Spojila sa s mojím otcom, stvorili telo, ktoré v matke rastie. Ducha mám už vytvoreného a naplneného mysl'ou aj charakterom. Aj v brušku rastúce telo vyzerá byť v poriadku a celkom dobré. Už je vytvorená aj strieborná šnúra, ktorá spája ducha a tým aj mňa (dušu), s telom. Zatiaľ je slabá, ale už rýchlo rastie a silnie. Onedlho vstúpim do svojho ducha a o niečo neskôr sa obklopená duchom spojím so šnúrou a vtelím sa do tela.“

„Dávaj pozor, aby si si tú striebornú šnúru zbytočne nepoškodil, keď sa budeš vtel'ovať!“ zdieľam mu „múdro“ – modro.

Oranžová sa zasmieja:

„Nevadí, veď aj na Zemi si ju budem spočiatku poškodzovať, o to viac sa potom naučím sebaláske. Budem sa potom o seba viac starať, viac žiť v láske a v súcite aj k sebe samému.“

„Ja, modrá duša, viem, že moju šnúru mi bude treba viackrát poškodiť. Dokonca sa odpojím od tela a uvidím svoje hmotné, fyzické, aj astrálne telo. Čiže ducha spojeného striebornou šnúrou z pozície seba. Z pozície svojej duše, svojho skutočného JA. Takto si pripomeniem svoj domov duší.“

Možnosť vidieť duchov si prinesiem na svet so sebou. Vidieť vlastnú striebornú šnúru sa podarí až v odpojení sa od tela. Preto si ešte pred vtelením musím nachystať udalosť odpojenia sa. Už viem ako! Na striebornej šnúre, ktorá je ako hadica, cez ktorú sa veci uskladnené v duchovi prejavujú na zemi, v mysli a v tele človeka, vytvorím zlomy. Tieto zlomy budú predstavovať nebezpečenstvo, pri ktorom mi bude hroziť, že prídem o život vo fyzickom tele. Vtedy mi pomôžu anjeli a vyššie bytosti Svetla a samozrejme moja viera v nich. Bez vyspelých duší v podobe lekárov by to však nešlo, lenže z tých budem mať práve fóbiu. Tú sa však naučím prekonať, a dokonca sa s niektorými spriatelím. Preto si musím pri vtel'ovaní šnúru poškodiť, aby sa mohla udalosť, či choroba prejavíť. Vďaka tomu budem vedieť striebornú šnúru neskôr opravovať aj iným. Ale len tým, ktorým mi ju bude vytvorenými okolnosťami dovolené vidieť.“

„Tak, ak si ju teraz nejako nechtiac poškodím aj ja, aspoň mi ju opravíš, zaučíš sa už z pozície duše,“ chichoce sa oranžová - môj budúci otec a zároveň pekný figliar.

„Bohužiaľ, to nemôžem,“ uvedomujem si, „ani mojim blízkym na Zemi mi nebude umožnené pomôcť cez striebornú šnúru. Len málo ľudí bude môcť opravovať šnúru na Zemi z pozície v hmotnom tele. Ako keby to bolo len privilegium vyvolených. Ale postupne sa celé ľudstvo naučí aj to. Ja však o tom už budem hovoriť a písať.“

„Hmm, ja tomu ešte veriť nebudem, ale svoju spojovaciu šnúru si pripravíť na život na Zemi viem. Aha, vidíš ten ostrý zárez? Tam budem mať úraz a takmer prídem o sluch.“ vysvetľuje mi oranžová - môj otec.

„Vidím, podľa tvojho výberu a šnúry, že... no, ty to tiež nebudeš mať v živote až také jednoduché.“

„Jednoduchosť je síce krásna, ale nie až taká zaujímavá ako toto,“ vyjadrila sa oranžová a mne bolo jasné, že môj otec bude huncút, a zároveň veľmi dobrý človek.

„Hm, to je fakt,“ musela som mu dať opäť múdro modro za pravdu, „ja sa tu ešte dohodnem s mužskými energiami, s ktorými svoj život prežijem vo dvojici na Zemi. Mnohé duše zaujalo moje zdieľanie o takmer dokonalej slobodnej láske vo dvojici, ktorú som žila. A aj ja si ešte môžem pribrať dosť vecí na poznanie. Zároveň si ale nechám širokú vôľu, aby som si mohla vyberať a rozhodovať sa aj na Zemi.“

„Ale vieš, že čím hlbšie poznanie, tým menšia a ťažšia možnosť výberu na Zemi?“ neprestávala ma obohacovať poučkami oranžová.

„Viem, ale aj ty, ako môj otec, sa prichystaj na to, že ako duša sa ani tebou nedám oklieštiť. Naopak, môj hlavný výber je povzbudzovať aj iné duše, aby pochopili svoju slobodu duše a nenechali si ju vziať. Veď len dve naozaj slobodné duše môžu prežiť dokonalú slobodnú, neobmedzovanú lásku.“

Keby duša mala nejaký tvar tela, tak oranžová by pokývala hlavou a povedala:

„Vyzerá to, že ma budeš mať tiež čo učiť spoznávať. Z pozemského hľadiska je to zvláštne. Hm, dieťa bude učiť rodiča, vajce učí sliepku! Ale brániť ti nebudem. Budem si žiť svoju úlohu života s alkoholickou závislosťou.“

„Ja teraz budem modro pozorovať svoju mamu. Má takmer ružovú auru, akoby v nej žila iba samotná láska. Len na seba trošku zabúda. No čo už, ale dokonalá láska je vtedy, keď vie nie iba dávať, ale aj prijímať. To sa túžim naučiť poznať aj ja. Dám pozor, keď v nej budem mať pripravené moje telo. Plán tvojej duše veľmi korešponduje s mojím plánom, ktorý môžem dokončiť vo veľkom pláne tak, aby bola duša slobodná pochopením nového poznania aj v hmote.“

„Budeš ma vidieť vstúpiť do tela, tak ako som ja videl svoju druhú ženu, keď doň vstupovala. Aj preto presne viem, ako sa to robí. Strieborná šnúra je už dosť pevná, idem sa vteliť. Zatiaľ sa môžeš porozprávať, zdieľať, s tvojimi staršími sestrami. Tiež už čakajú, ako sa vtelím. Môžeme spolu zdieľať ešte aj chvíľku po narodení. Ahoj modrá duša – moja dcéra, privítam ťa v živote na Zemi.“

„Budem s tebou zdieľať, ale teraz sa už poponáhľaj!“ vyprevádzam oranžovú s úsmevom.

Trpezlivosť tiež nie je moja silná vlastnosť. Hádám si jej ešte naberiem.

A nabrala. Do vreca - ducha som si pridala ešte vytrvalosť, empatiu a pribojnosť. Pribojnosť hlavne na to, aby som ňou mohla prekonať hanblivosť, ktorej som si do ducha naložila až príliš. A odoberať sa už žiaľ nedá. Oranžová duša - môj otec - sa chytila šnúry a po nej ladne vstúpila obalená svojím duchom do svojho tela, vytvoreného v jeho mame, mojej babičke. Moja modrá duša, tak ako mu sľúbila, s ním zdieľala ešte v maternici, aj krátko po narodení. Tak to totiž bábätká, duše a anjeli robia. Postupne som sa od narodeného otca odpútala a dohodla sa s ďalšími dušami na tom, ako sa na Zemi, keď už budeme narodení ako ľudia stretneme. Ako si navzájom pomôžeme, aby sme postúpili so svojím plánom duše k anjelským plánom.

ČRIEPKY Z MOJICH MINULÝCH ŽIVOTOV

Keď máte za sebou viac ako 500 stretnutí s duchmi a rozhovorov s ich príbuznými, je jedno, či len cez telefón alebo osobne, už sa nedá premýšľať, či tomu inému životu veriť alebo neveriť. Už to proste viete a beriete ako samozrejmosť, že život naozaj pokračuje. Láka vás bádanie po ďalších skrytých a pre nás žijúcich ľudí, tajomných veciach. Prečo sme tu? Prečo sa nám deje to, čo prežívame? Prečo sa s niektorými ľuďmi okamžite cítime tak dobre a s inými naopak? Naozaj sme tu už spolu boli, reinkarnujeme sa? V čom to je? Ako to, že sa niekto môže na prvý pohľad zamilovať a dokonca ostať s človekom celý život? Kde sa vzala takáto láska? Prečo sa tamten ustavične opíja a onen je akýsi čudný?

Je veľmi ľahké tvrdiť o niektorých ľuďoch, že už sú hold takí alebo onakí. Lenže v skutočnosti nie je možné nikoho takto zaškatul'kovať, aj keď by to bolo jednoduchšie. Je treba sa pozerieť na každého človeka ako na jednotlivca a unikátnu ľudskú bytosť.

Snažím sa v knihe opísať niektoré moje minulé životy. Aj to, ako asi funguje duša pred vtelením sa do tohto života.

Priebeh súčasného života mám aj ja, tak ako každý z nás, ovplyvnený minulými životmi aj cez osoby z minulosti, s ktorými som sa stretla a stretávam sa v tomto živote. Spoznala som, že sme už spolu nejakým

spôsobom existovali, keď sa mi otvorila možnosť uvidieť záblesky a niekedy aj dlhšie úseky z minulých životov, ktoré súvisia so súčasným.

Uvádzam ich skoro chronologicky, hoci mne sa otvárali spontánne vtedy, keď to bolo potrebné a prežívala som nejakú ťažšiu životnú situáciu. Hlavne som už viac-menej verila na život po živote.

Ako prvý záblesk som uvidela život s mojím minuloživotným bratom. Teraz je policajtom. Spoznala som ho cez Xchat, čo bol predchodca Pokecu. Pri pohľade na jeho nick mi vtedy znelo v hlave akési divné bzučanie, či zvonenie. Napokon som ho oslovila, či sa poznáme. Bola to hlúpa otázka, pretože takmer každý tam má svoj nick vymyslený a nijako sme sa nemohli poznať, ale nedalo mi to a napísala som na jeho nick PALO3:

„Poznáme sa?“

„A máme sa?“

„Neviem, nepísali sme si? Asi o psíkoch. Kto si?“

„Nezľakni sa, ja som policajt a ty?“

„Haha, teraz sa nezľakni ty! Ja som jasnovidka xixixi...“

Takto nejako som spoznala v tomto živote výborného kamaráta - kedysi brata v nejakom minulom živote. Ten zvonivý pocit v hlave ma nepustil a prvotné slová, pomocou ktorých sme začali komunikovať v tomto živote mi z pamäti nevymazalo ani osemnásť rokov, ktoré odvtedy ubehli. Spoločne sme si prežili rôzne veci aj búrky v týchto životoch, ale čisti priatelia sme dodnes a so všetkým sa môžeme s dôverou jeden na druhého obrátiť.

O mne sa dá teraz povedať, že som bádatel'om rôznych energií a životov pred, tu aj po tomto živote. A už aj spisovateľ'ka. Vtedy sme obaja boli bratia - zlodeji.

Moje iné životy sú tiež zaujímavé. Keby bol čas taký, ako sme sa naučili tu na Zemi, tak nasledujúci by sa asi odohral najskôr. Čas ale v skutočnosti neexistuje, len určitý druh jeho plynutia existuje na Zemi. Plynie však inak ako v iných priestoroch – kútoch nášho vesmíru a iných vesmíroch.

ŽIVOT DOKONALEJ LÁSKY

Vidím sa, ako pozorujem svojho manžela pri práci. Montuje niečo v rakete. Je skoré ráno. Som ešte v nočnom šate, vidím si kus šiat z ľahučkej látky podobnej hodvábu alebo kašmíru. Viem, že som práve vstala a vyliezla z akéhosi podivného lôžka a hneď sa šla pozrieť na manžela. Milujem ho. Je to vzájomné. Muž má na sebe ľahkú kombinézu. Pozorujem jeho ruky, ktoré ma fascinujú aké sú pevné a nežné zároveň, keď sa ma dotýka. Teraz jeho štíhle prsty držia nejakú súčiastku do rakety. Medzi palcom a ukazovákom. V jednej ruke súčiastka a v druhej akési meradlo. Chvíľu sa sústreďí, lebo zachytil môj príchod a potom ruky s presnosťou chirurga začínajú súčiastku dávať na miesto.

Sme spolu v dokonalom telepatickom spojení. Milujeme svoje telá, svojho ducha aj dušu. Dokonalá láska. Nádherný pocit absolútnej dôvery a poznania sa. Dokonalý súlad, oddanie, súzvuk duší.

Som niečo ako kňažná. Nie sme starí, ale ani najmladší. On stavia a navrhuje rakety. Spolu cestujeme vesmírom, oddaní jeden druhému. Myslím na to, ako mi hovoril svadobný sľub vernosti našej láske. Stále ho spomínam, aj v noci sme sa o ňom rozprávali. Viem ho od slova do slova. Rezonuje vo mne, pretože začínal hrozne, pretože som si nedokázala predstaviť ani len myšlienku na iného muža, nie ešte život s ním. Takmer sa mi vtedy podlomili kolená. Možno o budúcnosti životoch vedel a možno tušil. Znel:

„Ak sa niekedy zamiluješ a budeš chcieť žiť s niekým iným, môžeš mi to povedať bez obáv. Aj tak ťa budem ľúbiť a chápať. Hovorím to, pretože ťa milujem bez podmienok a chcem, aby si bola šťastná po celý svoj život. Veľmi si však želim, aby sme ostali a zostarli spolu, lebo tak, ako ťa ľúbim teraz, ťa budem navždy, nech život prinesie čokoľvek. Sľubujem.“

Videnie z nejakého môjho praživota, hádam z čias Atlantídy alebo možno aj inej planéty, zmizlo. Ale pocit bezpodmienečnej, nádhornej, slobodnej a oddanej lásky vo mne ostal.

V terajšom čase a v tejto dimenzii Zeme sa muž mojej niekdajšej dokonalej lásky prejavil tiež. Pomohol mi spoznať sa a vedieť znovu cítiť a milovať, hoci len virtuálne. Spoznali sme to podľa jeho úžasných schopností. Už ako dieťa v škôlke dokázal stavať z LEGA neobvyklé a zaujímavé modely rakiet. A tak, ako kedysi pri Palovi3, tak i v tomto prípade zohral svoju úlohu nástupca Xchatu - Pokec.

PREVIAZANIE LÁSKY

Som čerokézska indiánka. Utekáme pred niekým, kto napadol našu osadu. Belosi! Bežím medzi poslednými. Dobehol ma muž so sekerou, možno tomahawkom. Zrazu akoby som mala oči aj vzadu. Alebo videla bokom. Sekera sa mi zaťala tesne ponad pravé ucho. Krv zamrzla a takmer nešla. Okamžite som bola mŕtva, ale čas akoby sa mi neskutočne spomalil. Môj duch sa zastavil a pozeral na scénu podo mnou. Cudzí beloch ma drží v náručí a mení sa mu energia. Začína ružovieť. Ale ružová s iskričkami je predsa láska! Jeho vlastná energia lásky ma zachytila a ja som mohla pozorovať dianie ďalej.

„Bože, aká si krásna, teba som nemal zabiť, mal som si ťa nechať!“ dochádzali ku mne jeho myšlienky. Vzlyká s ľútosťou, ale je neskoro.

Úžasné, zamiloval sa do mŕtvej indiánky! Hoci beloch, pozeral na mňa, na moje indiánske telo, s láskou! Slzy z jeho očí kvapkali na moju hrud' a pritom jeho pery šepkali slovíčka lásky a obdivu k mojej kráse. Aj mňa, ako ducha, to prekvapilo a dojalo. Vtedy sa na Zemi spojili naše emócie a ja som aj v ďalších životoch spoznala ich silu. Kebyže mi bije ešte hmotné srdce, rozbúšilo by sa. Napriek tomu, že mi vzal život, nebol vo mne hnev ani pomsta. Naopak, priťahoval ma a nakazil ma energiou lásky. Nepriťahoval ma on, veď som ho videla iba zhora, ale tá ružová energia, ktorú začal vyžarovať. Mal tmavé husté vlnité vlasy. Po tých mojich ma hladil, aj keď mu po ruke stekala krv. Plakal. Pomaly a jemne mi položil telo na zem. Jemnulinko, nežne. Akoby na tom ešte záležalo! Už mi nemohol ublížiť, ani nechcel. Miloval ma! Všetko bolo spomalené. Hoci to bol dá sa povedať okamih, vnímala som mnoho vecí naraz, a preto sa zdalo, že čas bol pomalší.

Mala by som cítiť nenávisť, strach a zlosť. Veď práve ma pripravil o život a moje dieťa o matku. Ako bude ďalej žiť? Kto sa o neho postará? Videla som však len jeho iskrenie lásky. Tá láska mnou ružovo prechádzala a zachytávala sa. Pokračovala som k Svetlu, ktoré sa rozžiarilo a volalo ma k sebe. Môj duch do Svetla rád vošiel. Svetlo bolo také všeobjímajúce a všechápajúce, že neostalo miesto na akékoľvek výčitky a negatívne pocity, či emócie. Dokonca ani na žiaľ nad práve opusteným dieťaťom.

BRATSKÝ ŽIVOT

Zasa utekám. Tentokrát som takmer dospelý muž a bežím s bratom. Bežíme cez polia. Taliansko! Preskakujeme ohrady okolo malých políčok. Žrde boli miestami polámané. Brat beží za mnou. Jeden z nás sa volá Geronimo. Sme zloději. Utekáme s lupom. Zrazu brat zmenil smer a rozdelili sme sa. Beží šikmo dole a ja stále k lesu. Brata dobehli a chytili.

„Utekaj! Utekaj!“ kričal na mňa.

Vidím, ako sa brat s drábmi bije. Ja utekám do lesa. Podarilo sa mi ujst'. Boli sme dobrá dvojica. Mnohým sme pomáhali prežiť z toho, čo sme ukradli.

Brata obesili. Akou smrťou som skončila ja, neviem doteraz, ale vtedy sme boli bratia, zloději.

V súčasnom živote sme kamaráti, ktorí spolu preberú takmer všetko.

PREVIAZANOSŤ LÁSKOU POKRAČUJE

S človekom, ktorý ma zabil ako Indiánku, žijem v ďalšom živote. Znovu sme sa dali dokopy. Samozrejme nevediac o tom, že už sme sa v nejakom živote stretli. Možno som ho na začiatku milovala. Možno. Vidím len koniec nášho manželstva. On ma chce iba vlastniť. Nie je to dobré manželstvo. Som v ňom nešťastná a trpím. Toto utrpenie ticho znášam. Muža mám agresívneho žiarlivca. Deti našťastie nemáme. Možno aj preto si zvykol vybíjať zlosť na mne.

Mužov priateľ, tiež poľovník, ktorý k nám chodí čoraz častejšie, je občas nechceným svedkom, ako so mnou zle zaobchádza. Pohľady sa nám stretli raz, a potom častejšie a častejšie. Chápavejšie. Zapozerali sme sa do seba. Rozumeli sme si aj bez slov. Energiu lásky bolo cítiť široko ďaleko. Naplánovali si sme spoločný útek. Chce ma oslobodiť od tyranského muža a urobiť šťastnou. Lúbim ho a vidím nádej nového šťastného života.

Veci na útek mám ukryté v kroví v záhrade. Muž je na poľovačke. Patrili sme k stredne bohatej vrstve. V dlhých šatách sa

snažím nezamotať pri behu. Nadvihujem si šaty a rýchlo sa snažím dostať do zadnej časti záhrady, kde mám veci. Ale hlavne ma tam čaká moja láska, s ktorou ma čaká šťastný život.

Už ho vidím! Srdiečko sa mi rozbúchalo. Vystúpil spoza stromu. Bežím k nemu. Vydychujem a usmievam sa. On berie veci z krovia a pristupuje ku mne. Stojíme a pozeráme si do očí. Vidíme v nich nádej a šťastie. Je teplý deň a ja mám na hlave klobúčik pod krkom zaviazaný širokou mašľou. V jeho očiach sa ale zrazu objaví strach. Zreničky a celé oči sa mu rozšírili a pozerá kamsi za mňa smerom k domu. Otáčam hlavu a bokom vidím svojho muža s loveckou zbraňou. Nie len jeho! Ozval sa výstrel a čas sa úplne spomalil, stal sa iným. Vidím ku mne sa blížiaci náboj! Zasiahol ma! Cez chrbát mi zasiahol srdce. Vidím, ako mi kov trhá kožu, prechádza cez mäso, srdce a zastaví sa v kosti. Telo padá k zemi, ale ja som nad ním! Necítim žiadnu fyzickú bolesť, ale zmätok. Čo sa to stalo?

Prišla aj úľava, že druhý výstrel, ktorý mal zasiahnúť môjho záchrancu, ho minul. Vyhol sa mu, pretože sa sklonil k môjmu telu. Vlastne som ho stiahla objímajúcimi rukami. Ešte na mňa pozeral, keď k nám pribehli naše poľovnícke psy. Našťastie ho poznali, preto mu neublížili, len začali oblizovať moju tvár. Vtedy sa postavil a utiekol. Stratil sa medzi kríkmi a stromami. Podarilo sa mu ujsť. Láska nás však držala pri sebe. Utekala som s ním, teraz ako duch, a kam šiel on, tam aj ja. Chcela som byť s ním, a tak som sa od neho nepohla ani na krok.

Postupne som zisťovala, že ma nevidí a nepočuje. Zbytočne som mu hovorila, ako ho ľúbim. Utešovala som ho, keď plakal a žialil. Hovorila som mu, aká som šťastná, že už nemusím žiť so svojím mužom, a že som spoznala jeho. Lenže on bol čím ďalej, tým smutnejší a mlkvejší. Nikdy mi neodpovedal. Sedaval za stolom mlkvo a smutne. Prišla som na to, že som duch. Že nežijem. Aj sa mi zdalo, že vtedy v záhrade žiarilo akési svetlo, ale ja som mala oči len pre svojho milého. **Ako mnohí duchovia, videla som len to, čo som chcela vidieť.**

Ostala som pri ňom, ťahala ma spoločná láska aj jeho smútok, a dokonca vernosť aj po smrti.

Jeho smútok? Áno! Bola to veľká emócia, z ktorej nechcel vystúpiť. Už ostal sám. Rýchlo som si na svoj nový život ducha zvykla. Pozorovala som ho každý deň ako žije, až do jeho smrti. Nikdy ma neprestal ľúbiť, ani ja jeho. Znaky "skoro dokonalej" lásky.

Čakala som ho. Keď opúšťal svoje telo, bola som pri ňom, samozrejme ako duch. Čakala som ho a celý čas, ktorý na Zemi ešte žil, som väčšinu

strávila s ním. Telo mal teraz omnoho staršie, ale zbadal ma a ako náhle ma uvidel, omladol aj on. Mladý a šťastný v novom živote ducha.

Spolu sme vstúpili do Svetla. Zodvihla nás k nemu naša praveká láska a radosť, že sme spolu.

Dnes už viem, že on bol človekom, s ktorým som lietala po vesmíre. Možno to bolo v atlantských životoch a možno inde v galaxii. Zobral si z nich nehu a technickú zručnosť. Vtedy bola medzi nami láska, boli sme dvojica.

V tomto živote sa energia príťažlivosti prejavila znovu, ale skončila predčasne výstrelom z guľovnice od muža, ktorý sa v predchádzajúcom živote zamiloval do mŕtvej indiánky a teraz ju vo svojom ponímaní vlastnil.

Už druhýkrát som zahynula jeho rukou.

STRIEBORNÁ ŠNÚRA A NÁŠ DUCH

Strieborná šnúra slúži na spojenie ducha s telom. Je veľmi jemnulinká a v skutočnosti sa podobá viac na hadicu ako šnúru. Aj šnúra, ktorá spája dieťaťko s matkou je trošku ako hadica. Cez pupočnú šnúru napája matka telíčko dieťaťka. Prestrihnutím, odpojením pupočnej šnúry, môžu žiť dieťaťko aj matka samostatný pozemský život. Ale strieborná šnúra spája telo s duchom, keď sa odpojí, končí sa život na zemi. Telo samostatne už nežije.

Nieko môže namietat, že sú ľudia akoby bez ducha, duševne postihnutí. Ich strieborná šnúra ich však s málo naplneným vrecom - duchom naďalej spája. Cez túto hadicu je energia tela a myseľ napájaná z ducha - bubliny, ktorú si duša nachystala pred príchodom na Zem.

Duch sa naplňa aj novými poznatkami získanými v živote, ak mu je to umožnené. Ak si nevybral byť mentálne postihnutý, alebo si duša nevybrala žiť život, kedy napríklad nemôže z nejakého dôvodu študovať, či inak zbierať poznatky. Poznanie mu však je umožnené vždy. Karma, ktorá je chápaná ako trest alebo odmena, podľa môjho názoru neexistuje.

Duše postupujú stále k novým poznaniam a napríklad aj duša postihnutého človeka sa chystá na kvalitnejší ďalší život v určitom